Ankenævnet *for* Forsikring

Den 3. juni 2019 blev i sag nr. 93003:

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxx

mod

Sønderjysk Forsikring G/S
Jens Terp-Nielsens Vej 13
6200 Aabenraa

afsagt

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren har autoforsikring. I klageskema af 21/10 2018 til nævnet samt i vedlagte bilag har klagerens repræsentant bl.a. anført:

"**Kort redegørelse for sagen**
Se venligst vedhæftede dokument

Hvad vil du konkret opnå hos selskabet?
Jeg ønsker, at opnå en afgørelse der er baseret på beviste fakta og ikke blot formodninger, samt en anden ansvarsfordeling.
…
1. Klagens baggrund
Jeg fremsender min klage over afgørelsen i sags.nr: […] mod Sønderjyske forsikring (SF). Klagen bliver indgivet til behandling ved klagenævnet da jeg er ganske uenig i sagens afgørelse, og er af den yderst klare overbevisning at den afgørelse som modparten (Sønderjysk forsikring - SF) er kommet frem til er baseret på et yderst tvivlsomt grundlag, med tvivlsomme vidnemæssige personudsagn indeholdende flere konstaterbare usikkerheder, samt en fejlagtig antagelse og behandling af sagens tekniske beviser. Ligeledes undlader SF at behandle et bevist forhold som er af stor betydning for sagens afgørelse og for ansvarsfordelingen. Et forhold der derfor også ønskes behandles i denne klagesag.

SF bruger som bevismæssigt grundlag for deres afgørelse 'egne observationer'. Disse observationer er ikke dokumenteret, men er blot frembragt på skrift. Disse observationer vil altid stå som værende del af en subjektiv fremstilling med visse modifikationer, og derfor står de i stor kontrast til de konkrete, beviste konstaterbare forhold. Ydermere er disse observationer ikke er optaget på uheldstidspunktet, og derfor er disse fyldt med mangler, og vil derfor altid fremstå som et blot et subjektivt postulat, og ikke et faktuelt bevis. Derfor menes det ikke, at disse retsmæssigt kan dan-

ne grundlag for en afgørelse. Ligeledes findes SF's brug af afgørelsens fremlagte bevismæssige grundlag som værende ganske vage, og behæftet med en del faktuelle usikkerheder, da disse er frembragt på baggrund af formodninger, uden nogen konkrete beviser.

2. Beskrivelse af hændelsesforløbet
Sagen drejer sig om et færdselsuheld med to involverede parter. Der er udelukkende tale om materiel skade, og ingen personskade på parterne. Uheldet sker på en offentlig villavej, med normale oversigtsforhold. (Bilag 1)

Parterne i uheldet er:
Bil A […] er en grå […] (mig)
Bil B […] En sort bil med materielle modifikationer (modparten)

Uheldet indtræder mandag d. 19/2-2018, på […]. Den implicerede part, og i dette tilfælde, låner af [klagerens bil], kommer mandag den. 19/2-2018, omkring kl. 14.30 kørende af […]. [Klagerens bil] bliver ført med 30 KM/T, og er placeret lovmæssigt og forsvarligt, på kørebanen i forhold til vejens udstyr, oversigt og trafik.

Ude i vejbanens højre side, holder der en lang række biler parkeret på en lige linje. Alle disse biler er parkeret lovmæssigt, og i færdselsretningen.

Et kort stykke fremme af vejen begynder en zone med et permanent standsnings- og parkeringsforbud. (Bilag 1) I denne zone holder der på min højre side, en mørk bil parkeret [modpartens bil] [Modpartens bil] er placeret med bilens højre side mod fortovets kant, og dens venstre side ud mod kørebanen. [Modpartens bil] er dermed parkeret i forlængelse af færdselsretningen, og har udsyn fra forruden i samme retning som den forbipasserende færdsel.

Da [klagerens bil], som bliver ført med den korrekte lovmæssige passende afstand til den parkerede trafik, er i færd med at passere [modpartens bil], åbner føreren af [modpartens bil] pludseligt, uforvarende og uopmærksomt, dennes højre fordør ud i vejbanen med den forbipasserende trafik, og dermed ud i højre side af den passerende [klagerens bil], hvorved døren fra [modpartens bil] rammer [klagerens bils] front, højre dør, og fortsættende hen til og med højre bagdør.

Ganske logisk er jeg som fører af [klagerens bil] helt uden nogen chance for at reagere overfor at [modpartens bils] handling da denne uden forvarsel åbner sin dør ud i kørebanen, og ud i den passerende trafik idet jeg passerer fordi, og ikke før passagen. Der er holdt korrekt afstand til modparten ved forbi kørslen, og samtidig [modpartens bils] dør bliver først åbnet da fronten af [klagerens bil] har passeret denne, hvilket fortæller at modparten, hvis denne havde udvist opmærksomhed, kunne have undgået uheldet.

Modparten erklærer sig i uheldsøjeblikket som den skyldige part. Jeg er bevist om, at en sådan erklæring og udtalelse ikke er juridiske bindende for modparten. Men dette vidner dog om, at modparten godt er klar over, at han har begået en fejl.

3.Vidnet og dets placering
I deres afgørelse oplyser SF, at jeg (skadesanmelder) på en tidligere forespørgsel havde udtalt, at jeg blot 'formodede' at vidnet opholdte sig i bygningens mødelokale. Dette er som udgangspunkt sandt, men også samtidig en fordrejning af de sagte ord. 'Formodningen' omkring vidnets place-

ring i lokalet er udelukkende baseret på det såkaldte vidnes egen vidneforklaring, som var anført i modpartens skadesanmeldelse. Heri det blev angivet at et møde lå til grund for at 'vidnet' havde ophold på adressen. – Vidnet prøver i dette tilfælde at omgås det faktum, at han har en forudgående venskabelig relation til modparten, og at han derfor altid vil tale dennes sag. Derfor frembringer vidnet selv en baggrund for ophold i lokalerne, hvor det skal hedde, at vidnet er på adressen for at deltage i et møde. Hvis vi køber denne præmis, at vidnet er på adressen for at deltage i et møde, er det oplagt at dette foregår i bygningens mødelokale. – Hvilket modparten også bekræfter som sin placering, i sin vidneforklaring.

Bygningen hvor vidnet postulerer at have set uheldet fra er placeret længere henne af vejen fra uheldsstedet, og selve mødelokalet er placeret bagerst i bygningen, og dermed ikke i en direkte vandret linje til uheldsstedet. Bygningen er yderligere placeret lavere end gadeplan. Alt sammen faktorer der gør at man fra bygningens lokaler ikke kan have et klart, tydelige og uforstyrret udsyn. Det skal ligeledes anføres som værende højst usandsynligt, at en person der deltager i et møde, bruger sin tid under mødet på at koncentreret, præcist observerende og uden forstyrrelser at sidde og kigge ud ad vinduet. Derfor må der i første omgang stilles tvivl om, hvorvidt at det såkaldte vidne egentligt har set uheldet, og hvis vedkommende har set uheldet, hvor tydeligt har det så været. (Bilag 2, 3, 4, 5 og 6)

SF har vedlagt deres afgørelse på mine klager en række billeder, som er taget inde fra selskabets mødelokaler med synet (forsøgt) rettet mod uheldsstedet. Via disse billeder erklærer SF, at de ikke kan afvise at 'vidnet' har set uheldet. Dog må jeg bestride dette, da jeg er af den klare opfattelse, at disse billeder viser noget helt andet, og om end blot bekræfter min udlægning af, at det er umuligt at se klart, tydeligt og uforstyrret hvad der foregår længere henne af vejen. -Via disse billeder konstateres det blot, at der faktisk ikke forefindes et klart, tydeligt og ugeneret udsyn til uheldsstedet. Heriblandt er der visse faktorer omkring området, og bygningen som SF undlader at dokumentere i deres billedmateriale.

- Der er lang afstand fra vinduet til uheldsstedet (bilag 1, 2, og 3) hvilket i sig selv må skabe en vis usikkerhed.
- Der er en højdemæssige forskel fra vejplanet, og ned til kontorbygningens gulv hvor man står. Hvilket gør, at man ikke tydeligt kan se bilerne og deres placering på vejbanen. (Bilag 4, 5 og 6)
- Der er påklistret reklame på bygningens vindue som dækker for et ugeneret udsyn (Bilag 7)
- Der er et tydeligt genskin og refleksioner fra de modstødende glaspartier, samt fra kanterne led som dækker for klart, tydeligt og ugeneret udsyn (Bilag 8)
- Der står store planter i vinduespartiet (bilag 9), hvilket gør at man pladsmæssigt ikke kan stå direkte ude i vinduespartiet/vinduesfronten, og dermed have et tydeligt udsyn til vejen. Ergo må den påståede observation være sket inde bagerst fra lokalet, og dermed er chancerne for at kunne se nogen form for handling ude på vejen ganske minimale, især når uheldet ikke er sket lige udenfor bygningens vindue (Bilag 10)

SF skriver efterfølgende i deres afgørelse, at de ikke kan afvise at vidnet har kunne se uheldet. Men de faktuelle beviser taler tydeligt mod dette. Samtidigt formår SF ej at føre sagligt bevis for, at vidnet tydeligt, uforstyrret og klart har kunnet se uheldet, og dermed afgive en faktuel, objektiv, og sandfærdig forklaring. I stedet efterlader denne faktuelt modstridende tvivlmæssige spørgsmål. Dermed træffer SF en afgørelse på grundlag af nogle højst tvivlsomme iagttagelser, og

et vidnesbyrd som er behæftet med en meget stor sandfærdig usikkerhed, da alle andre beviser peger på at det faktuelt er noget nært umuligt at have vidnet uheldet fra bygningens lokaler. Hvilket med baggrund i de hertil fremlagte bilag må anses som værende om end ikke bevist, så i hvert fald en afvisning af vidnets udlægning.

Derfor bør man af retmæssigheden og uden nærmere betænkeligheder lade dette såkaldte vidneudsagn bortfalde, og dermed ikke lade det fungere som det eneste (af modparten frembragte) bevismæssige grundlag for en afgørelse, da dette udsagn primært har sit grundlag i antagelser, usikkerheder og formodninger. Ydermere er udsagnet fyldt med mangler, konstaterbare fejl og usandsynligheder, som alle er modbevist af de vedlagte bilag. Alt dette sammenlagt må derfor være den klare indikation på, at det såkaldte vidneudsagn må regnes som være yderst tvivlsom, hvis ikke decideret usand.

Ligeledes skal det tages med i betragtningen, at det såkaldte vidne efterfølgende ikke har ønsket at verificere sit vidneudsagn, dette endda ved gentagne kontakt forsøg - Et udsagn der endda er afgivet på tro og love. At vidnet ikke vil verificere sit udsagn efterfølgende, må stille vidnets ageren og dennes udsagn som værende yderst tvivlsomt, nærmeste svarende til det utroværdige.

Alle disse faktorer og vedlagte bilag bør tilsammen udgøre at vidneudsagnet ikke kan føres i sagen, og bør erklæres for værende om end ikke ugyldigt, så behæftet med en sådan grad af usandsynligheder og usandheder, at dette umuligt kan danne grundlaget for en retmæssig afgørelse.

3.2 Modpartens overtrædelse af de på området gældende lovbestemmelser
3.2.1 Modpartens ulovlige parkering
I deres afgørelse undlader SF at behandle det beviste faktum, at [modpartens bil] i ikke blot et, men i to tilfælde overtræder de gældende regler, og skiltning på området. Disse to overtrædelser er af et sådant forhold, at de bør medtages i vurderingen af skyldsspørgsmålet da modpartens handling(er) er af en sådan kausal karakter, at det bør behandles som værende den primære grund til uheldets indtræden.

Uheldet finder sted på […]. […] gade har karakter af en almindelig villagade, med almindelig passerende færdsel.

jf. færdselslovens § 1 statueres det at: 'Loven gælder, hvor andet ikke er bestemt, for færdsel på vej, som benyttes til almindelig færdsel af en eller flere færdselsarter'. Hermed befinder vi os, ved uheldets indtræden på et område hvor færdselslovens bestemmelser finder anvendelse. Ligeledes statuerer færdselslovens § 3, at Trafikanter skal optræde hensynsfuldt og udvise agtpågivenhed, så at der ikke opstår fare eller forvoldes skade eller ulempe for andre, og således at færdslen ikke unødigt hindres eller forstyrres. Som bakkes op af Færdselslovens § 4 hvor Trafikanter skal efterkomme de anvisninger for færdslen, som gives ved færdselstavler, afmærkning på kørebane eller cykelsti, signalanlæg eller på anden måde, jf. § 95.

Som udgangspunkt bør der derfor tilfalde modparten et ansvar på baggrund af disse objektive overtrædelser af loven på det pågældende område. I overensstemmelse med legalitetsprincippet bør man som indehaver af et dansk kørekort, være bekendt med lovensområde, og hvad der er ret og pligt: Hvis reglerne ikke overholdes, er dette en skyldig og bebrejdelsesværdig ansvarspådragende handling.

Som det fremgår af den vedlagte bevismæssige dokumentation, er modparten ved uheldets indtræden parkeret i en zone hvor standsning, og parkering er forbudt (Bilag 11) Ligeledes bekræftes modpartens ulovlige parkering, af det såkaldte vidne, da denne i sin ellers tvivlsomt korrekte forklaring bekræfter, at modparten har holdt parkeret i netop denne zone.

Skiltningen i det pågældende område er ganske tydeligt, og er yderligere gengivet flere gange på strækningen. Dette gør at det for modparten er højst usandsynligt ikke at bemærke den pågældende skiltning. Ydermere er det bevismæssigt konstateret at modparten holdte med sit udsyn rettet mod forsiden af disse skilte, skiltet er med andre ord lige i hans synsfelt. Hermed kan det konkluderes, at modparten må have set skiltningen, og dermed have en aktuel viden omkring forholdet, men at han aktivt og culpøst har undladt at efterkomme de på området lovmæssige reglementer, hvilket bør pålægge modparten et skærpet ansvar. Med den tydelige skiltning taget i betragtning må modparten derfor anses som være forsætligt handlende i det konkrete gerningsmoment, da skiltningen, og de ydre forhold er så tydeligt angivne at der ikke kan være tale om en vildfarelse, hændelig forseelse eller ubevist uvidenhed. Hertil skal det yderligere tillægges, at der på modsatte side af fortovet er placeret en offentlig parkeringsplads, som modparten af uransagelige årsager aktivt fravælger at benytte sig af, hvilket blot gør hans handling endnu mere bevist, da han med rette kunne have handlet anderledes i denne situation. Med denne aktive fravælgelse indvilliger modparten i, og accepterer muligheden for at der ved hans handling vil kunne opstå situationer af en konkret fare, og deraf muligheden skade på mennesker og materiel.

Når der i et givent område er opstillet et forbud mod parkering og standsning, må man med rette formode at dette forbud er lavet med baggrund i områdets færdselsmæssige forhold, og en præmis om heraf at undgå farlige situationer. Modpartens parkering derfor er med til at udsætte den passerende trafik for gene og fare ved at obstruere fri og ufarlig passage.

Modparten i uheldet […] hævder, at der sandsynligvis – men dog ikke ført til bevis, at der ved uheldets indtræden er blevet kørt for tæt. Dette er også den udlægning som SF tilslutter sig, og begrunder sin afgørelse med, dog også uden at kunne føre sagligt bevis for dette, men blot at trække på formodningen. HVIS dette var, hvilket det bevisligt ikke er, tilfældet at der er blevet kørt for tæt ved passage af modparten, må dette anses som værende et resultat af modpartens culpøse, og ulovlige parkering, i et område hvor der er af præventive grunde er pålagt parkerings- og standsningsforbud. Et forbud som modparten ud fra sine egne forudsætning måtte have indset, men aktivt vælger at tilsidesætte. Ydermere skal det tages i betragtning, at der på tidspunktet for uheldet holder andre biler parkeret bagved modparten. Disse holder på samme led, måde og retning som modparten. Hvis det var tilfældet at der var kørt for tæt på modparten, ville disse biler også være blevet ramt ved uheldet. Hvilket de ikke er blevet.

3.2.2 Modpartens åbning af dør ud i den passerende trafik.
Selve uheldet opstår da modparten vælger, at åbne sin venstre fordør ud i den forbipasserende trafik.

Som tidligere statueret befinder vi os ved uheldets indtræden på et område hvor bestemmelserne i færdselsloven (FL) finder anvendelse.

At modparten åbner dennes fordør ud i den forbipasserende trafik, er ført til bevis igennem den vedlagte billeddokumentation. Dette tilsluttes Ligeledes af SF som i deres afgørelse, skriver at 'skaderne på modpartens bil indikerer, at modpartens dør har været åben'. Dermed erklærer, og

acceptere, SF det faktum at modparten har haft sin dør åben ud i den passerende trafik. Dermed er dette faktuelt indiskutabelt, at modpartens bildør har været åbnet. Færdselsloven er ganske klar på dette område, og der nævnes intet i loven, ej heller i forarbejderne, om hvor meget døren skal være åben før at vi kan definere en 'åbning'. Derfor må vi via en sammentolkning af de pågældende regler anse det for, at der i lovens forstand er tale om en åbning ved alle grader og former af åbning. Desuden skal det tillægges, at en åbning i af en bildør i alle former vil skabe en farlig situation for forbipasserende trafikanter, som vil blive tvunget ud i nødmanøvre.

Ved at åbne en bildør ud i den forbipasserende trafik gør føreren af [modpartens bil] sig objektivt skyldig i overtrædelse af færdselsloven § 28, stk. 5, ved ikke at orientere sig korrekt og lovmæssigt, inden at denne åbner døren ud i trafikken, og udsætter den forbipasserende for legemlig fare og materiel fare. Hvor meget døren har været åbnet er sagen og skyldsspørgsmålet uvedkommende, når blot det er konstateret, at døren har været åbnet ud i den forbipasserende trafik. Ydermere skal det i tages med i betragtningen, at føreren af [modpartens bil] først åbner døren ved selve passagen og forbi kørslen, hvilket blot gør det endnu mere umuligt at forudse denne culpøse handling, og dermed handle derpå.

Det er derfor bevist, at modparten har handlet på en ansvarspådragende måde, og som den direkte årsagspådragende part til uheldet; Uheldet ville med andre ord ikke være opstået hvis man fjernede modpartens (ulovlige) handlinger fra ligningen. Uheldet kunnet have været undgået, hvis blot modparten havde fortaget de lovbestemte, fornødne, og forventelige forudsætninger for ageren i trafikken. Ved en sådan culpøs tilsidesættelse af reglerne på det pågældende område må man antage at modparten aktivt har indvilliget i de forventelige konsekvenser, og dermed har handlet bevist uagtsomt, uden respekt for loven i disse forhold, og i en sådan særlig grad, at modparten har ageret af særlig bebrejdelsesværdig karakter, i afvigelse fra det normalt forventelige og derfor har handlet ansvarspådragende.

3.3 Skadezonerne på bilerne

I det vedlagte bilags- og bevismateriale ses modpartens bil på dens oprindelige placering ved uheldets indtræden. Bilen er ikke efterfølgende flyttet, da den qua dens skader ikke kunne betjenes i lovmæssige passende omfang.

Skaden på [modpartens bil] er placeret på bagsiden af modpartens førerdør (Bilag 12) nærmere betegnet på dørens ramme. En skade på dette specifikke sted, som peger bagud - samt karakteren af skaden, viser tydeligt at døren har været åbnet, da denne del af døren ellers ikke ville kunne være ramt, ved en evt. formodet passage for tæt på modpartens ulovligt parkerede bil, da denne del af døren bliver lukket ind i bilen, og ikke stikker ud i kørebanen, når døren er lukket.

Skaden på [modpartens bil] har ligeledes karakter af et stød. Dette stød danner et V-formet indhak (bilag 13) og ikke en bule. Dette teknisk afviser SF's teori om, at der skulle være trukket ind i modpartens bil, og påkørt denne ved forbikørslen. Var dette tilfældet ville skaderne på [modpartens bil], og [klagerens bil], være langt mere omfattende i deres karakter, og med skader der ville have omfattet både bagdøre og bagende af modpartens bil […]. At det kun er modpartens dør, og ikke længere bagud eller foran bilen der bliver ramt beviser, at det er denne part der forårsager uheldet, ved at åbne døren ud i trafikken.

Havde [modpartens bils] dør været åbnet helt, og dermed åbentstående var blevet påkørt af [klagerens bil], ville skaden have været placeret på indersiden af [modpartens bils] dør, og ikke på

rammen ved bagenden. Dette indikerer ligeledes, at det er [modpartens bil] der åbner døren ud i [klagerens bil], og ikke [klagerens bil] der påkører en åbnet dør.

Ydermere er skaderne på [klagerens bil] er placeret i en lige linje i bilens længderetning. Dette indikerer ligeledes, at det er modpartens dør der rammer [klagerens bil] ved passagen, og skraber hen ad siden på [klagerens bil].

Dermed er de rent konstaterbare forhold at modparten har haft døren åben uden at orientere sig om den forbipasserende trafik, og dermed

4. Konklusion
I den ovennævnte sag er der mange stridspunkter mellem modparten SF og jeg. Dette er både en uenighed omkring beviserne som afgørelsen er baseret på, men også en uenighed omkring selve skadesfordelingen og ikke mindst skyldsspørgsmålet.

Med baggrund i det ovennævnte skrift, er der for mig ikke nogen tvivl om at modparten […] er den direkte årsag til uheldets opståen. Fjerner man [modpartens bils] handling fra sagen, ville uheldet som sagt aldrig nogensinde være fundet sted. Vi taler her om en person som skødeløst, og bevist uagtsomt aktivt fraviger at følge lovens forskrifter. Hvis man på den måde kan bryde loven, og lade ofret stå tilbage med skylden, har meget meldt fallit. En overtrædelse af lovens forskrifter vil som udgangspunkt altid være ansvarspådragende. I dette tilfælde er der intet som taler for straffrihedsgrunde til modparten […], da det er bevist at denne er årsagen til uheldet, samt at denne har haft ikke blot en, men flere muligheder for at agere anderledes i den pågældende situation. I den pågældende situation (uheldet) har det ligeledes været mig ganske umuligt at handle på anden vis end hvad jeg gjorde.

SF anfører b.la. i deres afgørelse, at de ikke kan afvise det af mig fremsatte hændelsesforløb, men de formår heller ikke at føre det modsatte til bevis. Mange af SF's konklusioner omkring hændelsesforløbet beror blot på formodninger fremfor det rent faktuelle beviste, hvilket jeg finder dybt foruroligende for min retssikkerhed som kunde hos selskabet."

Selskabet har i brev af 22/2 2019 til nævnet bl.a. redegjort for sagsforløbet og afgørelsen således:

"PÅSTAND
Klageren gives ikke medhold.

SAGSFREMSTILLING
I nærværende sag er der tale om tvist mellem 2 bilejere. Der er afgivet modstridende forklaringer. Der er afgivet vidneerklæring fra tredjemand, hvilket understøtter den anden parts forklaring, modparten, jf. bilag A.

Selskabet har anerkendt erstatningspligten overfor [modpartens selskab] og dermed anerkendt det fulde ansvar til klageren. Klageren er i forbindelse med skaden blevet opkrævet selvrisiko på grund af anerkendelsen.

Tvisten i sagen er, om bildøren var åben da modpartens bil blev påkørt eller om døren blev åbnet da påkørslen skete.

Klageren påstår i sin fremstilling, at modparten åbner døren da klageren kører forbi modparten. Det fremgår af vidneerklæring at døren var åben, da den blev påkørt, jf. bilag a. Vidneerklæringen underbygger den anmodning. Selskabet har modtaget fra modpartens forsikringsselskab, hvilket er påkørsel af holdende bil.

Klageren har fremsendt billeder af de implicerede biler, jf. bilag C.

Selskabets besigtigelse af lokalerne, hvor vidnet har opholdt sig samt taget billeder af området, jf. bilag B.

Selskabets afgørelse fremgår af bilag E.

ANBRINGENDER
Påkørselsskader sker ofte på offentlige veje. I tilfælde af modstridende oplysninger vil dette medføre ligedeling af ansvaret, jf. bilag D. Er der indhentet vidneforklaring, som er uvildig og findes at underbygge den ene parts forklaring, vil dette efter en konkret vurdering blive tillagt virkning til fordel for denne part.

Der er endvidere fremsendt billeder af de implicerede biler. Der er ikke dokumentation for, at påkørslen ikke skulle være sket som beskrevet i vidneerklæringen.

Selskabet har vurderet, at vidneerklæringen skal tillægges betydning. Selskabet har besigtiget vidnestedet, for at belyse rigtigheden af vidneforklaringen. En vidneerklæring har således et bevismæssigt faktum, som skal tillægges virkning ved afgørelsen af tvisten.

Selskabet er således af den overbevisning, at bildøren var åben da den blev påkørt, hvorfor dette medfører fuld skyld til klageren.

Klageren skal således ikke gives medhold i den for Forsikringsankenævnet indgivne klage."

Klagerens repræsentant har i brev af 13/3 2019 til nævnet bl.a. anført:

"**1. Indledende kommentar til indklagedes svarskrift**
Efter gennemsyn af indklagedes korte svarskrift bibeholdes klagen i ankenævnet mod indklagede. Der bringes i svarskriftet intet yderligere til belysning over indklagedes bevismæssige grundlag for at vedholde klagen.

I sagens hele må det anses for værende ganske problematisk at indklagede drager egne konklusioner, uden at føre disse til bevis, men blot bygger sine påstande på formodninger. Samtidigt forsømmer indklagede gang på gang at føre sagligt, eller faktuelt bevis for deres fremstillinger. Fremstillingen fra indklagede viser en mangel på de gængse etiske principper, og et udtryk for foragt for den sikkerhed man som borger, og kunde burde have i en sag hvor der er så mange usammenhængende og tvivlsomme beviser, som tillagt at indklagede ikke formår at bevise korrektheden af, men blot bygger på antagelser, formodninger og just famlende.

2. Indklagedes påstand om, at modpartens vidneerklæring skal tillægges betydning
Indklagede selskab ligger i deres afgørelse en stor vægt på det påståede vidnes afgivne forklaring. Vægtningen og benyttelsen af denne er ganske problematisk, da dette er endnu et stridspunkt mellem klager og indklagede om hvorvidt denne 'vidneerklæring' af principielle, og retssikkerhedsmæssige årsager bør tillægges en betydning, og relevans.

Klager mener, at denne såkaldte vidneerklæring ikke bør tillægges nogen vægtning af afgørende betydning, da indklagede ikke formår at tage flere fejlagtigheder med i deres betragtning. Disse modstridende oplysninger og fejlagtigheder bør undersøges, og bør som et led i den almene retfærdighed være i orden førend, at den indhentede vidneerklæring kan kaldes saglig, faktuel mulig, samt uvildig. Først med disse kriterier opfyldt bør erklæringen og udsagnet tillægges betydning. Indklagede formår ikke at stille spørgsmål ved vidnets udlægning eller bevise det fremsatte. Ydermere formår indklagede ej eller at hæve de i klagen fremsatte problematikker omkring denne vidneerklæring over alt tvivl.

Ydermere bør vidnet ikke betegnes som værende uvildig i rent objektivt øjemed. Vidnet fortæller i sin erklæring, at han har en forbindelse til uheldets modpart, qua vidnets tilknytning, og ophold på adressen. Den gængse opfattelse i den juridiske litteratur er, at en sådan relationsmæssig forbindelse bør tages i betragtning førend at man kan kalde et vidne for uvildig. Man kan ikke, regne med at mennesker med en vis relation til hinanden vil (indenfor tro og love, samt strafansvar) tale imod ens venskabelige eller arbejdsmæssige relations gode, da dette kan have professionelle og personlige konsekvenser. Derfor bør enhver vidneerklæring screenes for dette, eller undersøges nærmere inden den blankt tillægges betydning af denne karakter. Dette formår indklagede selskab ikke at tage med i deres vægtning. Indklagede formår ligeledes ikke bevise sagligheden, og korrektheden af vidnets udsagn. Ej, heller at kommentere på de fremkomne mangler, og usandsynligheder som erklæring indeholder. Her henvises der igen til den oprindelige klage indgivet til ankeklagenævnet afsnit 3.

Det er udelukkende indklagede selskabs egen fortolkning af et uvildigt vidne, og en gyldig vidneerklæring der lægges til grund for deres afgørelse. Denne mangel på objektivitet, samt nærmere undersøgelse medfører en stor usikkerhed omkring det afgivne vidneudsagn Derfor ønskes der en objektiv tredjeparts vurdering af dette udsagn.

Indklagede ikke kan bevise sandfærdigheden af vidneerklæringen, hverken via selve vidneerklæringen, eller via egne observationer på stedet. Billederne som indklagede selskab efterfølgende har taget ved adressen er ikke taget fra de steder, lokaler og fra vinkler som vidnet påstår at have opholdt sig på ved uheldets indtræden, og kan derfor ikke finde relevans. Tværtimod er der jf. de fremlagte bilag i klagers oprindelige klage påvist en del usammenhængende påstande i vidnets forklaring, samt stillet spørgsmål ved vidnets placering og udsigt til uheldet, jf. oprindelige klage til ankenævnets afsnit 3.

Ligeledes skal det tages i betragtning at indklagede selskab efterfølgende ikke har formået at etablere kontakt til vidnet for at få bekræftet de i udsagnet fremsatte oplysninger. Dette bør igen sætte vidneforklaringen i et så utroværdigt, uklart, vis ikke falsk lys da denne person, og dennes udsagn ikke kan bekræftes.

Når man ikke formår at få frembragt beviser der hæver over alt tvivl, samt at få bekræftet udlægningen og ført til bevis, bør vidneforklaring fremstå som fejlagtig og tvivlsom, og derfor kan denne ikke lægge til grund for nogen retmæssig afgørelse.

For yderligere uddybelse af ovenstående, samt indsigelse mod vidneerklæringens gyldighed henvises der til afsnit 3. i den til ankenævnet indsendte klage, samt bilagsmappen.

3. Indklagedes henvisning til (1/2016) Regresaftalen – Åbning af bildøre, motoransvar, ansvarsfordeling.
Den pågældende sag som indklagede vælger at frembringe kan ikke finde relevans for ovenstående sag, da der er væsentlige de facto forskelle mellem de pågældende sager. Sagerne har derfor ikke nogen brugbar sammenlignelighed da de hverken er af samme karakter, art, eller område. Dermed kan ovenstående ikke tillægges nogen betydning, og kan derfor ikke lægges til grund for en placering af ansvaret. Ligeledes er der ikke mellem sagens implicerede parter enighed om hvorvidt bildøren var åben førend sammenstødet, hvilket indklagede ej heller formår at bevise.

Hvis indklagede til trods for disse de facto fejlagtighederne vil fastholde, at ovenstående sag stadigvæk kan benyttes, og have en tillægsmæssig relevans for ansvarets placering bør følgende konklusion fra sagen tages med i betragtning: 'Hvis den bil der påkører en netop åbnet dør, har fortaget en handling hvor der er forpligtelser iht. Færdselsloven f.eks. bakning, U-vending eller kørsel mod påbudt færdselsretning, kan fordelingen af ansvaret ændre sig'

Dette må i konteksten forstås således at hvis modparten foretager sig en i færdselsloven ulovlig handling, så vil dette medføre at ansvaret ændre sig modsatrettet. Dermed vil det under disse forhold føre til, at det fulde ansvar for uheldets opståen ifalder modparten, da denne ikke følger den pågældende lovmæssige skiltning på området. – Der er i første omgang en grund til, at der i det pågældende område er forbud mod parkering, og standsning. I denne pågældende sags tilfælde er der tale om, at modparten ved uheldets indtræden har foretaget en parkering i et område, og på en strækning, hvor parkering jf. skiltningen er forbudt. Derfor bør modparten tillægges det fulde ansvar.

Ligeledes mangles der for ovenstående en klar præcisering af formuleringen: 'En netop åbnet dør', da dette har en betydning for sagen ansvarsfordeling i det omfang om døren påkøres, eller om døren bliver åbnet ud i den passerende trafik, hvilket jf. ovennævnte bilag fra indklagede kan placere et ansvar. Manglen på denne definition gør ligeledes ovennævnte ikke kan finde anvendelse.

4. Skadernes placering på de pågældende køretøjer
Med yderligere henvisning til først fremsendte klagedokument til ankenævnets afsnit 3.3: Omkring skadernes placering på bilerne, vil det af disse bilag, samt beskrivelser, tydeligt fremgå at modparten har ramt den forbipasserende trafik med dennes dør ved åbning under forbipasserende kørsel, forårsaget af culpøs tilsidesættelse af færdselslovens bestemmelser. Hvis det modsatte var tilfældet (hvilket indklagede påstår) ville skaderne have en anden placering på både modpartens dør og forbipasserende bil, hvilket også kan ses i de vedlagte bilag til den oprindelige indsendte klage til ankenævnet. Efter uheldet blev køretøjet påset af bilfagligt personale som overfor klager bekræftede at skadernes omfang, og placering var tydeligt bevis på, at modparten havde åbnet dennes dør udi passerede trafik. Dette forsømmer indklagede at bringe med i deres afgø-

relse, og derfor ønskes dette belyst af en upartisk og uvildig tredjepart. Hvis det af ankenævnet ønskes, kan der fremskaffes skriftlig vurdering fra ovenomtalte bilfagligt personale.

For yderligere uddybning af ovenstående, samt yderligere indlæg henvises ankenævnet til dokumentsamlingen med den først fremsendte klage til ankenævnet, samt dennes vedlagte bilag."

Nævnet har fået forelagt bilag fra sagen, herunder fotos og vidnets tegning over uheldsstedet.

Af vidneerklæring af 19/2 2018 fremgår bl.a.:

"**Hvordan oplevede du uheldet?**
Jeg oplever uheldet ind på kontoret hvor jeg skulle til mødet hvor [modpartens bil] var parkeret hvor jeg observere chaufføren havde åbnet noget af døren i det [klagerens bil] kommer meget tæt på og køre ind i hans åbne dør

Hvor var du da uheldet skete?
Ind på kontoret og kiggede ude på vejen fra det store glasparti."

Af regresaftale fremgår bl.a.:

"**34.1. (1/2016) Regresaftalen. Åbning af bildøre, motoransvar, ansvarsfordeling.**
[Andet selskab] og [tredje selskab] spurgte til, hvordan praksis indenfor RA er, med hensyn til åbning af bildøre og herunder:

- Fordeling af ansvaret
- Bevisbyrde
- Har skadezoner på bilerne betydning for bevisbyrde og fordeling af ansvaret.

Den konkrete sag:
[Andet selskabs] anmeldelse: Jeg kommer kørende på […] da modparten åbner sin venstre dør. Jeg rammer modpartens dør med ladet på min bil. [Tredje selskabs] anmeldelse: Vores part har anmeldt, at han er på vej ind i bilen, da modparten kommer kørende forbi og rammer den.

Der er uenighed om, om hvorvidt døren åbnes ved forbi kørsel eller om den er åben ved påkørsel.
Følgende praksis indenfor RA er gældende mht. fordeling af ansvaret:

- Enighed om, at hvis bildøren åbnes (indstigning/udstigning) da påkørslen skete, vil det medføre fulde ansvar til den part, der åbner døren.
- Enighed om, at hvis bildøren står åben, da påkørslen skete, vil det medføre fulde ansvar til den part, som påkører døren.
- Uenighed om bildøren åbnes eller om den stod åben, vil medføre ligedeling af ansvaret.

Hvis den bil, der påkører en netop åbnet dør, har fortaget en handling, hvor der er forpligtelser iht. Færdselsloven f.eks. bakning, U-vending eller kørsel mod påbudt færdselsretning, kan fordelingen af ansvaret ændre sig. Der gælder samme bevisbyrde for parterne. Skadezonerne på bilerne lægges ikke til grund som bevisbyrde ved fordeling af ansvaret. I den konkrete sag var det plenums opfattelse, at [tredje selskabs] part er ansvarlig for uheldet, da parterne er enige om, at uheldet sker i f.m. åbning af bildøren ved indstigning i bilen."

12. 93003

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.:

> "**6. Hvad gælder omkring selvrisiko**
> **6.1 Hvad er selvrisiko**
> Selvrisiko er den del af en skade, du selv skal betale. Selvrisikoens størrelse står på policen.
>
> Hvis der er selvrisiko på både ansvar- og kaskoforsikringen, opkræves selvrisikoen kun én gang ved en kombineret ansvar- og kaskoskade. Er selvrisikobeløbene forskellige, opkræves det højeste beløb.
> …
> Hvis Sønderjysk Forsikring har lagt selvrisikoen ud, opkræver vi beløbet hos dig. Beløbet opkræves på samme måde som din præmie."

Nævnet udtaler:

Klageren er utilfreds med, at selskabet i forbindelse med et færdselsuheld den 19/2 2018 har anerkendt erstatningspligten over for modpartens selskab og har opkrævet fuld selvrisiko hos klageren.

Klageren har anført, at modparten uforvarende og uopmærksomt åbnede højre fordør ud i vejbanen, da klageren kørte forbi modparten, at klageren holdt korrekt afstand til modpartens bil, og at modparten holdt ulovligt parkeret i en zone med standsnings- og parkeringsforbud, hvorfor modparten var den direkte årsag til uheldets opståen. Klageren har også anført, at det pågældende vidne ikke har haft et klart, tydeligt og uforstyrret udsyn, at vidnet ikke er uvildigt, og at vidnet efterfølgende ikke har ønsket at verificere sit vidneudsagn. Klageren har endvidere anført, at skadens placering og omfang viser, at bildøren blev åbnet ud i passerende trafik.

Selskabet har anført, at der ikke er dokumentation for, at påkørslen ikke skulle være sket som beskrevet i vidneerklæringen, og at vidneerklæringen må lægges til grund ved vurderingen af skyldsspørgsmålet.

Det fremgår af vidneerklæringen af 19/2 2018, at "Jeg oplever uheldet ind på kontoret hvor jeg skulle til mødet hvor [modpartens bil] var parkeret hvor jeg observere chaufføren havde åbnet

noget af døren i det [klagerens bil] kommer meget tæt på og køre ind i hans åbne dør", og at vidnet så færdselsuheldet inde fra kontoret, da han kiggede ud på vejen fra det store glasparti.

Efter en gennemgang af sagen finder nævnet ikke grundlag for at se bort fra vidneerklæringen. Det er herefter nævnets vurdering, at en retsafgørelse i den konkrete situation mest sandsynligt vil resultere i, at klageren pålægges det fulde ansvar for uheldet. Nævnet kan derfor ikke kritisere, at selskabet har anerkendt erstatningspligten over for modpartens forsikringsselskab, og at selskabet har opkrævet fuld selvrisiko som følge heraf. Nævnet henviser til sine afgørelser i sagerne 88484, 87527, og 85098.

Nævnet har blandt andet lagt vægt på, at det af vidneerklæringen fremgår, at modparten havde åbnet døren, og at klageren herefter kørte ind i modpartens åbne dør. Nævnet bemærker, at det af regresaftalen fremgår, at der er fuldt ansvar til den part, som påkørte døren, hvis bildøren stod åben, da påkørslen fandt sted.

Det som klageren har anført - herunder, at vidnet ikke havde et klart og uforstyrret udsyn, at vidnet ikke var uvildigt, og at modparten holdt i en zone med parkerings og standsningsforbud - kan ikke føre til andet resultat.

Nævnet har truffet sin afgørelse på et skriftligt grundlag. Det kan derfor ikke udelukkes, at en egentlig bevisførelse for en domstol – hvor det er muligt at afhøre det pågældende vidne - kan give et andet resultat. En sådan retssag må i givet fald anlægges af klageren mod selskabet.

14. 93003

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

_____

Klageren får ikke medhold.

Svend Bjerg Hansen

Udskriftens rigtighed bekræftes

Carsten Sennels